

EDO BRUNNER

PORSCHE OF FERRARI?

Ofwel: Edo vond vroeger dat hij smaak had, maar nu blijkt hij ineens een andere smaak te hebben

IK DENK DAT DE SMAAK VAN EEN man voor bepaalde zaken vooral in zijn puberjaren wordt ontwikkeld. De rest van je leven blijf je mooi vinden waar je hart op die leeftijd sneller van ging kloppen.

Dan heb ik het niet over mode en kleding, maar over kunst, muziek, films, architectuur, luxeartikelen als horloges, stereoapparatuur, en *last but not least* auto's. De rest van je leven blijf je van de dingen waar je vroeger warm voor liep, opgewonden raken.

Zo houd ik nog steeds van de schilderkunst van Dali en Malevich, en Mondriaan, ook al is het eeuwig zonde dat we in de jaren tachtig werden doodgegooid met die stijl. Op alles wat hip vormgegeven moest zijn, stond 'Mondriaan' gedrukt. Witte en blauwe en gele vierkante vlakken, zwart omljnd. Agenda's, potloden, pennen, multomappen en zelfs haargel. Verschrikkelijk. Ook je muzieksmaak werd in die tijd bepaald. Nog steeds is Prince de beste muzikant aller tijden: geloof het of niet, maar die gast is echt geniaal. Nakamichi maakte de allerbeste cassettedecks ter wereld. Krell de beste versterkers en Infinity de beste speakers. Daar kun je lang en kort over lullen, maar laten we het vooral kort houden.

Mercedes is voor aannemers en boeren. BMW voor *wannabee* Mercedes-rijders, Alfa's voor zielige aftrekkertjes, Opels voor *losers*, en ga zo maar door. Zo reed er bij ons op dorp een Mercedes 560 SEL rond. Ik wist dat dat apparaat meer dan twee gulden-ton kostte en afhankelijk van je gekozen opties kon de prijs zelfs oplopen tot meer dan tweeënhalve gulden-ton. In die tijd kocht je daar een hele nette twee-onder-een-kap-woning voor. Ik besepte dat die man eigenlijk gewoon met een twee-onder-een-kap door de straten van ons dorp reed. Dat besef maakte dat ik me anno 2003 heb laten verleiden om er een te kopen, tweehands, voor 7.500 euro. Beste kar ooit gemaakt. Wat een tank, wat een uitstra-

ling. Uiteindelijk ben ik waarschijnlijk toch een boer geworden.

Wat je mooi vond, bepaalde wat je was. Met als summum de vraag: ben je een Porsche-man of een Ferrari-man? Denk rustig na voor je antwoord geeft. Als je met vriendjes aan het hangen was, kwam het altijd op een bepaald moment daar op neer. Goed, als je mocht kiezen, maakt niet uit wat het kost, wat zou je doen? Porsche of Ferrari? Dan moest je uitkijken wat je zei. Want soms wist je van elkaar niet waar je voor of tegen was. Als je tegen mij zei dat je een Porsche-lover was, nou, dan lag je er gewoon uit. Meteen. Oké, ik zou nog wel met je praten maar nooit meer over auto's. Je gaat toch geen Porsche nemen als je een Ferrari kunt krijgen, sukkel, *loser!* Porsche is wat BMW is ten opzichte van

laag springen, maar de dealer zou je waarschijnlijk niet eens hebben geholpen om 'm naar de werkplaats te duwen.

Toen ik als puber, dag in dag uit, twintig kilometer naar school fietste was ik onderweg niet druk bezig, zoals mijn leeftijdgenoten, met Franse vocabulairewoorden door te nemen omdat we weldra een S.O. zouden krijgen. Welnee. Ik was heel zinnig bezig om samen met mijn auto-maatje (lees mijn beste vriend) alle auto's die we onderweg tegenkwamen (en dat waren er nogal wat, fietsend langs de A27) te benoemen en uit ons hoofd te leren. Er was een tijd, dat ik alle auto's die toen rondreden in een oogopslag kon duiden op merk, type bouwjaar en uitvoering.

Mijn auto-maatje had ik er zelfs van overtuigd dat, als er bijvoorbeeld een Mercedes E-klasse (W123 voor kenners)

'Met ambivalente, balorige en cynische twee weken geleden in een 911 Cabrio, uitvoering. Een snellere kreeg ik niet

Mercedes. Voor goedkope neppers! Wat de Porsche 924 is voor 911-rijders, begrijp je het nu?

Het was de tijd dat Maserati de 222SE maakte en de 430 en de Spider, auto's die ik op de dag van vandaag op internet te koop zoek om even weg te dromen omdat ik ze nu makkelijk kan betalen. Een 222SE voor 8.000 eurootjes, geweldig man, te gek. Zou ik het doen? Nee, man, nooit. Ik hoorde eens een verhaal dat Maserati destijds niet eens garantie gaf op die karretjes. Kocht je een auto van ongeveer 150.000 gulden, reed je bij de dealer de deur uit en ging er iets verrot – wat zomaar kon gebeuren toen met die types Maserati – dan kon je hoog en

voorbij kwam, ik kon zeggen of het een 200 of een 240 was (twee qua uiterlijk identieke bakken). Dat was gewoon een leugen, natuurlijk. Ik gokte af en toe een nummer en had gewoon net iets meer mazzel dan hij. Als ons een auto tegemoet kwam op een polderweg, dan riepen we tegelijk het merk en typenummer en als de wagen dan voorbij was gereden, keken we snel achterom naar de typeaanduiding achterop het kofferdeksel om te zien wie gelijk had.

Genoeg over mijn jeugd. Met ambivalente, balorige en cynische tegenzin stapte ik twee weken geleden in een 911 Cabrio, de simpelste uitvoering. Een snellere kreeg ik niet mee.

Mijn Ferrari-liefde is zo groot dat ik destijds en zelfs nu, me nooit in de type aanduiding van Porsches heb willen verdiepen. Mij moet je echt niet vragen wat de verschillen zijn tussen een 996, 997, 993, Carrera, Targa, 4, 4S, 98-nog-wat. Ik weet het echt niet. Sorry. Maar een ding weet ik wel. Na twee dagen balen in een 911 Cabrio met heerlijk weer in het land en met mijn huidige beste vriend rondtoeren, tetteren, knallen, scheuren en bochten en draaien en flaneren en vliegen en flitsen, kan ik het volgende openbaar maken: Dames en heren, bij deze verklaar ik dat Ferrari's te gek zijn, maar vanaf heden vind ik een Porsche 911 ook helemaal fantastisch. Er zullen veel mannen zijn die mij nu beschuldigen van verraad en me dit niet in dank afnemen. Maar het is zo. Toen

tegenzin stapte ik de simpelste mee,

ik 'm terug moest brengen naar de winkel biggelde er een traantje over mijn wang en het was niet vanwege teveel wind in mijn ogen. Snif.

Voor maar 165.000 euro kan ik mijn verdriet afkopen. Dat is maar de helft van wat je voor een Ferrari 599 moet neertellen. En dat is dus niet eens meer dan een rijtjeshuis, laat staan een twee-onder-een-kap. Sterker nog, dat is ook niet meer dan een redelijk flatje in een buitenwijk van een grote stad. Maar wacht eens, volgens mij koop je voor dat geld ook een leuk, klein vakantiehuisje in Duitsland. Nou. Als ik moest kiezen dan zou ik het wel weten. Wonen in Duitsland of rijden in Duitsland?

